

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

PUF, PUFFUF,
CUF, CUFCUF
VE CİNO

17
basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Sevim Ak
PUF, PUFPUF,
CUF, CUFCUF
VE CİNO

Resimleyen: Behiç Ak

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Leyla Nebioğlu
İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2002

17. Basım: 3000 adet, Nisan 2022

ISBN 978-975-07-0169-6

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2002

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com canocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 43087; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Sevim Ak

Samsun'da doğan Sevim Ak, 1976'da Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Biyokimya uzmanlık eğitiminin ardından yirmi beş yıl Heybeliada Sanatoryumu'nda ve özel kliniklerde çalıştı "Oyun oynamaya" benzettiği yazma tutkusunu öğrencilik yıllarına uzanan Sevim Ak'ın ilk öyküsü 1985'te, *Cumhuriyet* gazetesinin pazar ekinde yayımlandı. İlk çocuk kitabı *Uçurtmam Bulut Şimdi* (1987), yayımlandığı yıl Akademi Kitabevi Çocuk Edebiyatı Öykü Ödülü'nü kazandı. *Düşlere Sobe* adlı çocuk oyunu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, *Horoz Adam ve Korsan* adlı kitabından aynı adla uyarlanan oyun da Ankara Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi. *Horoz Adam ve Korsan*, aynı zamanda Uluslararası Çocuk ve Gençlik Kitapları Kurulu'nun (IBBY) "Engelli Çocuk ve Gençlere Dair Göze Çarpan Kitaplar" kataloğuna seçildi. 2000-2007 arasında, İLKİYAR Vakfı'nın Gezici Projeleri kapsamında, ODTÜ'nün desteğiyle 160 yatılı bölge okulu ve 30 köy okulunda gerçekleştirdiği öykü okuma ve yazma etkinliklerindeki anı ve izlenimlerini, *Güneşin Çocukları* adlı kitapta topladı. Bu etkinliklerin sonuçları Fransa'da *Lignes D'Ecrites*'ün çeşitli sayılarında da yayımlandı. Çocuklar için otuzdan fazla kitap kaleme aldı. Bazı kitapları Almanca, Arapça, Korece ve Felemenkçe'ye çevrildi. *Kırk Şemsiye* adlı resimli öykü kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından 2006 yılının En İyi Resimli Kitabı seçildi. 2009'da Astrid Lindgren Anma Ödülü, 2012'deyse Hans Christian Andersen Ödülü gibi çocuk edebiyatının Nobel'i kabul edilen, iki prestijli ödüle aday gösterildi. Televizyon çocuk programları için senaryolar, *Leylak Kardeş* adlı animasyon dizi için öyküler yazdı. Çocukların sorunları üzerine düşünürken kendini hep yeni bir kitabın içinde bulan Sevim Ak, İstanbul'da yaşıyor. Şehrin özellikle çok sevdiği sokaklarında ve adalarında, kedilerin ve martıların eşliğinde bambaşka hayatları ve hayalleri öyküleştiriyor.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖKTE BİRİ VAR
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HOROZ ADAM VE KORSAN
KARŞI PENCERE
KIRIK ŞEMSİYE
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MAHALLE SİNEMASI
MELO
PEMBE KUŞA NE OLDU
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SEN, BEN, ELMA AĞACI
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSİYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTAMAM BULUT ŞİMDİ
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

12 Ekim 1993 günü *Kasaba Haberleri* yerel gazetesindeki küçük bir ilan, yalnızca Karyağmaz Kasabası'ndaki birkaç kişinin dikkatini çekti. İlan dördüncü sayfadaki kayıp ilanlarının arasındaydı. Görünsün diye özel bir çaba gösterilmemişti. Ne büyük harflerle yazılmış ne de bir çerçeve içine alınmıştı. Normal gazete harfleri büyüklüğünde, sıradan bir seri ilandı:

Kırmızı Kelebek Çiftliği'nden
bir kaz kaybolmuştur.
Görenlerin aşağıdaki telefonu arayıp
bilgi vermeleri rica olunur
Tel: 3452

Aynı gün, gazeteyi alır almaz başlığına bile bakmadan ilan sayfasını çevirip seri ilanlar arasında Ka-

yıp Kaz ilanını arayan biri vardı. Bu, Kırmızı Kelebek Çiftliği'nin emektar aşçısı Bayan Paytak Berta idi. Çiftliğin annesi sayılırdı Berta. Bu saygınlığı yıllardır hiç falso vermeden çiftlik çalışanlarına lezzetli yemekler pişirerek elde etmişti.

Çiftlik sahibi Bay Kavakyeli, "Berta, çiftliğin başkemocısı," derdi. "O bir falso yapsa çiftlik çöker."

En son Berta görmüştü Kaz'ı. Önceki akşamüstü mantarlı fleminyon için mantar toplamaya çıktığında.

"Kaz gelincik tarlasında boyunu aşan gelinciklerin arasına gömülmüş, boynunu hafifçe eğmiş, güçlü sesiyle bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Hayatından hiç de şikâyetçi görünmüyordu."

Mutsuz olsa kös kös oturur, şarkı söylemeyi aklından bile geçirmezmiş zaten. Aramızda kalsın. Paytak Berta o anda Kaz'ın özel bir yumurta yumurtladığını düşünmüş. Hatta içi hafifçe ürpererek ertesi sabah bu özel yumurtayı kendine getireceğini ummuş.

Kaz son günlerde oldukça sık Berta'nın yanına geliyor, yemek pişirirken ayaklarının dibinde dolaşıyormuş. Berta da yaptığı yemekleri ona tattırmadan edemiyormuş.

"Hatta yemeklerin tuzunu, yağını Kaz'ın tepkisine göre ayarlıyordum. Artık öğrenmiştim, Kaz yiyeceği yutmadan önce gagasında üç-beş dakika tutarsa yağsız olmuş demektir. Hemen biraz yağ koyardım yemeğe."

Kaz, Berta'ya bir ipek ipele bağıymış sanki. Çiftlikte ilk Berta'yı tanıdığından, ona annesiymiş gibi davranıyormuş.

“Çimenlerin arasında bir papatya, bir ballibaba ya da bir mine bulsa gagasına takıyor, koştura koştura bana getiriyordu.”

Bazen de Berta'nın telaşla bir yerlere sıkıştırdığı, sonra da unuttuğu bir şeyi bulup çıkarıyor, badi badi koşarak ona getiriyormuş.

“Kaz'ın iki yana kaykıla kaykıla yürüyüşüne çok gülüyordum. Öyle sevimliydi ki!”

Kaz da Berta'yı gülerken görmekten hoşlanıyormuş ki bu hareketi sık sık tekrarlıyormuş. Berta sevincini çok abartarak gösterenlerden. Kat kat gerdaniyi titrete titrete gülerken siz de görseniz gülmeden edemezsiniz.

Berta, Kaz'ın çiftliğe geldiği ilk günü hatırlayınca gözünden iri bir damla yaş yuvarlanarak göbeğinin üstüne düştü.

“Ne küçük, ne çelimsizdi! Toz toprak içindeydi. Belli ki doğalı daha birkaç gün olmuştu. Atlara bakan seyisin kardeşi dere kenarında bulmuş onu. Annesi ve kardeşlerini kaybetmiş, şaşkın şaşkın dolanıyormuş.”

Seyisin kardeşi haline acıyıp çiftliğe getirmiş. Çiftlikte yavru Kaz'ı kim gördüyse, “Yaşamaz,” demiş. Berta, annesinden ayrılan yavruların yaşamasının çok zor olduğunu biliyormuş ama gene de Kaz'ın

bakımını büyük bir özveri göstererek üstüne almış. Berta aldığı işi mükemmel yapanlardan. Kaz'a da kendi çocuğuna bakar gibi bakmış. Sabırla, severek yiyebileceği lezzetli, özel yiyecekler hazırlamış, hastalanmasın diye gözünün içine bakmış.

"Yaa... Her gün geçtiğinde, onu bir gün daha yaşattım diye sevindim."

Nedense yavru Kaz'a uygun bir ad bulup da takamamış.

"Biraz büyüsün, karakterine yakışan bir ad takarım, dedim demesine de onca zaman geçti bir türlü içime sinenini bulamadım."

Berta çiftlikteki öteki kazlardan söz ederken kazlardan biri diyorsa bu kaza Kaz diyordu. Sadece "Kaz".

11 Ekim sabahı, Bay Kavakyeli, çiftliktekileri tek tek yanına çağırıp sorguya çektiğinde, Berta çiftlikte yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Kaz'ın kaybolduğunu ise sorgu sırası kendine geldiğinde anlayabildi ancak.

Bay Kavakyeli, Kaz'ın neden kaçtığını sorunca Berta, ellerini beline dayadı.

"Kaçmış mı? Kimse onun kaçtığına inandıramaz beni!" diye bar bar bağırdı.

Bay Kavakyeli, sakinleşsin diye oturmasını isteyince heyecandan sandalye yerine yere çömeldi. Konuşurken sesi de elleri de titriyordu.

“Bayım... Öğlen için sebzeli, köfteli hamur çorbası pişirirken yanımdaydı. Ben önce sebzeleri doğrar, sertlik derecesine göre kaynayan suya atar, haşlarım. Sonra da önceden soğan, sarmısak ve baharatla yoğurduğum köfteleri tek tek una bulayıp içine salarım, en son da pirincini, bulgurunu, mercimeğini ve hamur parçalarını katarım... Çiftliktekiler bu çorbayı çok severler. Ben de bu yüzden sık yaparım. Haftada iki, bazen üç kez. Dün çorbanın hamurunu keserken yanıma geldi. Hamuru çekeleye çekeleye kesişime içinden gülümseyerek bakıyormuş gibiydi. Canı çekmiştir diye bir parça önüne attım. Önce pek ilgilenmedi. Ne yalan söyleyeyim, öteki kazlar gibi açgözlü değildi. Ben ‘ye’ deyince eğildi, gagasıyla parçalaya parçalaya bir güzel yedi.”

Ah! Berta'nın gözleri birden Bay Kavakyeli'nin hızla inip kalkan iri göbeğinin üzerinde kenetlediği parmaklarına takıldı. Gözlerini biraz yukarıya doğru kaldırdırınca uyukladığını fark etti.

“Bay Kavakyeli... Beni dinlemiyorsunuz?”

Bay Kavakyeli bir gözünü açtı.

“Dinliyorum, Berta... Çok güzel anlatıyorsun,” dedi.

“Gözleriniz kapalı ama.”

“Konuşman uzun süreceğe benziyordu. Gözlerimi dinlendireyim, dedim... Neyse... Şimdi kısaca söyle bakalım. Kaz neden kaçtı?”

Berta, "Ne diyorsunuz siz?" der gibi baktı. "Asla kaçmış olamaz. Çok uysaldı bir kere... Öbür kazlarla kavga ettiğini hiç görmedim. Gözü dışarıda da değildi... Hava karardığında kümese ilk giren o olurdu. Nasıl kayboldu anlamadım. Burada her isteği karşılanıyordu. Aç değildi, seviliyordu... Hiçbir eksiği yoktu. Kaçmamıştır da kaybolmuştur belki."

"Peki, kaçırılmış olabilir mi?"

"Bilirsiniz bayım, yıllardır çiftliğimizde hırsızlık olayına rastlanmadı."

"Peki, Berta... Gidebilirsin..."

"Bir fikrim var... Gazeteye ilan verseniz. Belki gören olmuştur. Ya da çocuklardan biri kandırıp evine götürmüştür."

Kavakyeli ağzını gere gere esnedi.

"Bir kaz için ilan mı vereyim şimdi?"

Berta, önlüğünün ucuyla Kavakyeli'nin birbirine kenetli parmaklarına aniden dokununca Kavakyeli yerinden sıçradı. Arı sokmuş gibi bir hali vardı. Berta, Kavakyeli'nin avuçlarının arasına aldığı kulağına, "Siz vermezseniz ben veririm. Anelik ettim ona. Kaybolmasını istemem!" diye bağırdı.

"Peki Berta," dedi Kavakyeli. Başparmağıyla çenesini itekliyordu. "İstediğin gibi olsun. İlan yarınki gazetede yayınlanmış olacak."

Berta, Kavakyeli'nin yayından ayrıldıktan sonra gelincik tarlasına gitti. Gelincikler diz boyunu aş-

mışlardı. Kaz'ın gelincik tarlasında ara sıra dinlendiği kuytu bir yeri vardı. Kaz burada gözlerden uzak, kendi kendine oturur, kafa dinlerdi. Berta'nın o güne kadar bu kuytu yere yakından bakmak hiç aklına gelmemişti.

Buldukları hiç ummadığı şeylerdi. Gazetelerin TV ve magazin eklerinden koparılmış parçalar, kırık bir ayna, renkli kurdeleler, süslü paket kâğıtları, bir bölümü koparılmış bir harita...

Berta'nın kardeşi taksi şoförüydü.

"Bilmediğin bir yere gideceksen cebine harita koymayı unutma," derdi Berta'ya.

Haritanın bir bölümünün koparılmış olması düşündürücüydü. Berta bu işin hiç de basit bir kaçma ya da kaybolma olayı olmadığını anlamıştı.

"Karışık bir iş!" dedi. "Kaz bilmediği bir yere doğru yolculuğa çıkmış. Harita bunu gösteriyor... Umarım yanılmışımdır."

Berta yıllar önce kendi çıktığı yolculuğu anımsadı. Köyde, tarlada çalışırken hastalanmış, birkaç ay kentte bir hastanede tedavi görmüştü. Hastanede yatarken kent ona çok değişik ve çarpıcı gelmiş, taburcu olunca köye dönmemiş, bir iş bularak o kentte kalmıştı. Sonraki yıllar kentten kente dolaşmış, bir daha da doğduğu köye geri dönmemişti. Çocuk bakıcılığı, temizlikçilik, hastabakıcılık, aşçılık yapmış, birkaç da ödül kazanmıştı. Kiraz Festivali'nde en iyi

kiraz likörlü pasta ödülünü, Bahar Şenliği'nde dans eden ördek taklidıyla en iyi dans ve en iyi taklit ödüllerini, Yumurta Şenliği'nde en hızlı yumurta çırpma ödülünü almıştı.

"Ne çok zaman geçti," derdi Berta.

Gözleri güneşe doğru uçmakta olan bir kuyruk-sallayanın kanadında düşünceye daldı.

■ ■ ■

Aynı saatlerde Kaz, kanatlarının arasından çıkarıldığı

Gırgır Bo
8030 / Kırpıkköy

adresini bir trafik polisine sormakla meşguldü.

Yalnızca bu kadarcık bir adresle aranılan kişiyi bulmak mümkün değildi ama aranan kişi Gırgır Bo olunca iş değişirdi. Gırgır Bo, TV'nin en parlak sunucusu ve müzisyeniydi. Sabahları yaptığı magazin programıyla Kaz'ın ilgisini çekmiş, kısa zamanda yüreğinin sahibi olmuştu.

Paytak Berta'nın yanına sık sık gelişi de aslında bu yüzdendi. Berta yemek yaparken TV'ye göz atmadan edemezdi. Mutfak raflarından birine yerleştirdiği minik TV'yi akşam mutfağı terk edene kadar kapatmazdı.

Kaz, her sabah Bo'nun programı başlamadan mutfağa geliyor, program bitince de sessizce uzaklaşıyordu. Son bir haftadır nedense Bo'nun programı yayınlanmıyordu. Kaz önce programın yayından kaldırıldığını sanmıştı. Ama hemen ertesi gün çöpleri karıştırırken bir gazetede Bo'nun resmini görmüş, hasta olduğu için programına ara verdiğini öğrenmişti.

"Hastaymış... Ya ölürse?"

Kaz aklına bir türlü iyi şeyler getiremiyordu. Huzursuzun biri olup çıkmıştı.

Peş peşe birkaç sabah gazetecinin yolunu gözlemişti. Gazeteci gazeteyi kapının önündeki sepete bırakır bırakmaz koşmuş, usulca sayfaları çevirip Bo ile ilgili bir haber aramıştı.

Bir sabah Kaz beklediği haberi gazetenin en alt köşesinde buldu. Gırgır Bo iyileşmişti. İki gün sonra-

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

YAŞ

8

9

10

11

+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO

BU ŞİRİN KAZ AİLESİNİ ÇOK SEVECEKSİNİZ...

ANNE KAZIN ADI PUF, BABANINKİ İSE PUFPUF.
ÖYLE OLUNCA ÇOCUKLARINKİ DE SIRASIYLA CUF, CUFCUF VE CİNO
OLACAK ELBETTE. ANNE KAZ PUF, DAHA GENCECİK BİR KIZKEN,
HENÜZ EVLENMEMİŞKEN, HATTA DAHA ADI BİLE PUF DEĞİLKEN,
BİR TELEVİZYON KANALININ YAKIŞIKLI SUNUCUSUNA GÖNLÜNÜ
KAPTIRIVERİR. YETİŞTİRİLDİĞİ ÇİFTLİKTEN KAÇIP O YAKIŞIKLI
SUNUCUYU BULMAK İÇİN YOLLARA DÜŞER; SONUNDA BULUR.
SUNUCUNUN DİKKATİNİ ÇEKMEK İÇİN ÇALIŞIR, ÇABALAR,
UMUDA KAPILIR, KIRILIR, ÜZÜLÜR. VE SONUNDA...

ISBN 978-975-07-0169-6

9 789750 701696